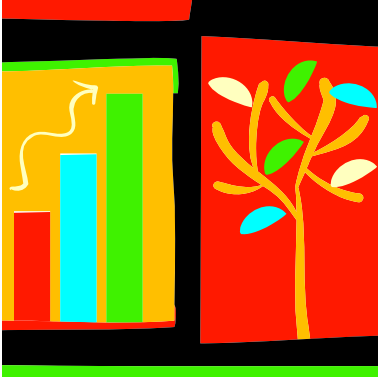

Nguyễn Mai

Lời Cuối Cho...

Gia sư – Trò, vậy là cuối cùng em cũng phải tự mình dứt bỏ tiếng gọi thân thương đó. Tình yêu Gia sư – Trò rồi đây sẽ chỉ là dĩ vãng – một dĩ vãng buồn, không bình yên. Em không đủ can đảm hay em quá yếu đuối để đối mặt với ngăn cản của gia đình?! Dù sao đi nữa em vẫn phải mất anh – mất đi tình yêu của mình.

Tình yêu ơi! Em biết mình quá yếu đuối và ngu ngơ nên không thể bảo vệ được tình yêu này. Em đã từng bất chấp tất cả để đi theo tiếng gọi trái tim, em đã từng dứt bỏ lời thề với người anh trai yêu quý để có được những giây phút hạnh phúc, bình yên bên tình yêu của anh. Em đã từng yêu, từng tin và hy vọng rồi một ngày mọi người sẽ hiểu cho Tình Yêu chúng ta. Nhưng người lớn có lý lẽ riêng của họ và em không cam lòng chối bỏ tất cả những gì gần gũi, quý trọng bên em. Đó là cuộc sống của em cũng như anh không thể thiếu trong trái tim em. Hãy cố hiểu em một lần thôi, Tình Yêu nhé! Em đang đứng trước sự lựa chọn và em không thể quên đi những tức giận, những ánh mắt buồn bã của gia đình để bên anh. Em không muốn mọi người phải buồn lòng vì em, càng không thể một lần nữa phải đứng trước bàn thờ tổ tiên để thề rằng sẽ quên anh dù lòng biết rất rõ rằng không dễ như vậy.

Sự dứt khoát của em đã không còn ý nghĩa, nước mắt cũng không thể giúp được gì cho chúng ta. Em chỉ còn biết ngậm ngùi nhủ lòng hãy cố quên anh. Rồi đây em sẽ phải vui, sẽ phải cười, phải xem như không có chuyện gì xảy ra. Em sẽ phải phớt lờ khi đi qua anh, dù trong lòng muốn lắm một câu nói, một nụ cười anh dành cho em. Rồi sẽ phải nói thế nào đây khi bạn bè hỏi về anh? Sẽ chối bỏ hay lãng tránh đây khi nhìn những kỷ niệm, những con đường đã qua? Ai đó nói: "Kỷ niệm không là gì khi thời gian mờ xóa". Liệu rồi thời gian có đủ làm em quên đi vết thương lòng đầu tiên?!...

Chiều nay, trước dòng sông lặng gió, trước con nước lững lờ thì thầm lời yêu thương, em xin được lần cuối khóc cho một Tình Yêu, một lần cuối thôi để rồi em phải tự mình đặt dấu chấm kết thúc cho Tình Yêu đầu tiên – niềm đau đầu tiên của đời em. Em biết chúng ta đã trả giá quá nhiều để có được nhau, để có được hạnh phúc ngắn ngủi. Nhưng đó là những ngày tháng bình yên nhất trong cuộc đời em, từng đó đủ để em vững bước đi tiếp dù từ đây trên con đường em đi sẽ không có bước chân anh. Tất cả rồi sẽ qua, nước mắt rồi sẽ khô đi. Chúng ta cần phải đi, rồi ngày mai sẽ trả lại cho ta những gì ta đã mất. Dù thế nào đi chăng nữa em vẫn rất biết ơn anh đã cho em hiểu thế nào là Tình Yêu, là khổ đau, hạnh phúc. Đối diện với đáy sâu lòng mình em vẫn muốn nói một lời cuối: Em mãi yêu anh.

Thôi, bình yên nhé Tình đầu!

Nguyễn Mai

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003